

Κι'οί τρεις δοξάζουν και τιμούν
κάθε παράσημό του,
και Μεγαλόσταυρο κρεμούν
'στὸν κύκνειο λαϊμό του.

Δέξου και τοῦτον εὐμενῶς
κι'ἔστω γὰρ σὲ μαγνήτης,
και λαμπρὸν σὺν Αὐγερινῶς
και σὺν'Αποσπερίτης.

Τέτοιο μεγάλο θησαυρὸ
τὸ Στέμμα σοῦ τὸν στέλλει,
και γρήγορα μὲ τὸν σταυρὸ
νὰ πῆς ὅπου σὲ θέλει.

Κυττάτε τον τὸν τσελεπή
πῶς λιγερῶς λαμποκοπεῖ,
και τρίβουν σὲ Παλάτια
και σὲ Βουλαις τὰ μάτια.

Τὸ Στέμμα τὸν ἐχάρισε
'στὸν'Αρχικαγκελῆριο,
κι'ὁ κόσμος ἐμακάρισε
τὸν Κόντε τὸν μακάριο.

Ὁ Κορραΐτης μὲ τὰ κάλλη Μεγαλόσταυρος προβάλλει.

Εἰς τὸν προβάλαμό σας ἀκτινοβόλος μπαίνω
μὲ τὸν σταυρὸ'στὸ στήθος,μὲ μύητρο γελαστό,
κι'οἱ φίλοι δὲν μὲ βλέπουν καθόλου κορδαμένο
γιατ'εἶναι φυσικό μου πὸς αὐτὰ μὴ βιαστώ.

Μέσα'στὸ Παρλαμένο μὲ μάτια πυρωμένα
μὲ βλέπουνε και φίλοι: κι'ἔχθροι μου βουλευταί...
μὲ βλέπετε,τοὺς εἶπα,μὲ βλέπετε κι'ἔμένα;
σὲ βλέπομε,μου λένε,Γεωργάκη ζηλευτή.

Τὸ ξέρετε,τοὺς εἶπα,καυμένα μου κοπάδια,
τί μ'ἔκαναν κι'ἔμένα τὸν Κόντε τὸν ἀδρό;
τὸ ξέρομε,μου λένε,κι'ἀπλόουν τὰ ξεράδια
τοῦ τόσο μεγαλείου νὰ πιάσουν τὸν σταυρὸ.

Τὸ ξέρετε,τοὺς εἶπα,πὸς μέσ'ἀπ'τὸ Παλάτι
μοῦ'στείλανε τὸ δῶρο τὸ κόκκινο κουτί;
τὸ ξέρομε,μου λένε,πολεμικὸ Κορραΐτη,
ποῦ σὲ παρακαλίζουν και Στόλοι και Στρατοί.

Ξέρουν και τοῦτοι κι'ἄλλοι
πὸς ἔτσι δὲν σ'ἐσκέλη
τὸ πρὶ τοῦ Παλατιοῦ.

Μὰ ξέρομε,Μεσσία,
πὸς ἔχει σημασία
τὸ χρῶμα τοῦ κουτιοῦ.

Και τάχατε γιατί
πρὸς σὲ τὸν Γεράν-Σιηρό
δὲν ἔστειλαν τὸ δῶρο
σὲ πράσινο κουτί;

Και λέει κάθε στόμα,
ποῦχει καιρὸ γὰρ γάσιμο:
δὲν'ἔρθηκαν ἄλλο χρῶμα
νὰ στείλουν τὸ παράσημο;

Τὸ κόκκινο κουτί
σημαίνει κάτι τί,
κι'ἀπ'πῶς και κουτουροῦ
και δίχως σημασία
'στὸν ἄνδρα τοῦ καιροῦ,
ποῦχει τὴν ἐξουσία,
και ξεσπαθώνει τώρα μὲ σπάθα Στρατηλάτη,
δὲν τόστειλε δεξιάως τὸ φρόνιμο Παλάτι.

Τέτοια μοῦ λένε τώρα γὰρ τοῦτο τὸ κουτί,
μοῦ ρίχνεται κι'ὁ Ράλλης και μάχας συγκροτεῖ,
κι'ἔρχομαι'στὴν ἀνάγκη γὰρ τὸν ρεπουμπλικάνο
κι'ἐνστάσεις ἀπαρτίας μονάχος μου νὰ κάνω.

'Ἐνοσταιν ἀπαρτίας Προθυπουργὸς νὰ κἀνῃ !..
ὅμοιος γιαμὰ τ'ἀκούση τὸν μπουσουλὰ του χἀνει.
'Ἐνοσταις ἀπαρτίας !. αὐτὰ τὰ δύο λόγια
τὸ κράτος φανερόουν και τὴν πολιτικὴ,
μοῦ ψάλλουν και τὰ δύο φρικώδη μοιρολόγια
σὲ μία φρενιασμένη κι'ἀγρία μουσικῆ.

Ὁ Μεγαλόσταυρὸ μου,και σὺ δὲν μ'ὀφελεις...
'στους Μεφιστοφελῆδες σὲ δείχνω τῆς Βουλῆς,
ἀλλὰ τὴν δύναμη σοῦ δὲν σκιαζονται καθόλου,
κι'οἱ μὲν κι'οἱ δὲ μοῦ βγάζουν μπελᾶδες τοῦ διαβόλου.

Εἰς τὸν προβαλαμό μου
ἀκτινοβόλος μπαίνω
μὲ τὸ παράσημό μου
τὸ κεχαριτωμένο,
και λένε'στὴ Βουλῆ,μὰ και'στὰ καφφενταῖ:
ὁ Κόντες μὲ σταυρὸ,κι'οἱ φίλοι μὲ ταϊνία.

Φέρε τον νὰ τὸν'δούμε,Γεωργάκη ζηλεμμένο,
κι'ἀπὸ'μπροστὰ και'πίσω μὲ πέρουν'στὸ κοντό...
τὸ ξέρετε; τοὺς εἶπα,τὸ ξέρομε,μου λένε,
λοιπὸν νὰ ξεραθῆτε ξερά τοὺς ἀπαντῶ.

Μόλις'ψηλὰ πετάξω
μὲ τάχος ἀετοῦ,
μοῦ φέρουν νὰ κυττάξω
κι'ἀρβύλαις τοῦ Στρατοῦ.

'Αρβύλαις'στὸν Προθυπουργὸ !..
τί σαχλοχωρατὰ !..
μωρὲ ταυγάκης εἰμ'ἐγὼ
νὰ ξέρω κι'ἀπ'αὐτὰ;

'Οποῖα σύγχυσις μαλοῦ και ποῖα Βαβυλών,
νὰ θέλουν γνώμη κι'ἀπὸ'μὲ γὰρ δειγματ'ἀρβυλῶν !
Μὲ θέλουν νᾶμαι τρομερῶς και Σακαράκας'Αρης
'ψηλαῖς νὰ σκιαζῶ Πύλαις,
μὲ θέλουν κι'ἐπιτῶσεις νὰ φανῶμαι ταυγάκης
νὰ ξέρω τῆς ἀρβύλαις.

Μὲ θέλουν'Αρη σοβαρὸ νὰ καίω μπασαβίλαις,
μὲ θέλουνε και παπουτσι νὰ βάζω μεντζίσολαις.
Γιαμὰ μοῦ φθάνει,τ'ὀργαις μου,ποῦ ράβω και ξιλόνω
και τὸ Κουβέρνο προσπαθῶ νὰ τὸ ψευτομπαλῶνω.

Μοῦ φθάν'ἡ ψωροκόστενα τοῦ κράτους ἡ μαριόλα,
ποῦ μ'ἔχει γὰρ μπλωματῆ,
και κάθε τόσο μοῦ ζῆπει
καινούρια μεντζίσολα.

Θέλω νάμαι κι' Άρης κι' άρβυλών σαγκάρης.

Βλέπεις μιά, που κοιτάει κοιτάει
πάει τώρ άπάνω κάτω ;
βλέπεις τούτο τó παπούτσι
μέ μπαλωμάτα γεμάτο ;

Είναι τής κυρής εκείνης,
τής μουφλούζας Ρωμιοσύνης,
που μπαλωμάτα γυρεύει.

Και γιά τούτο τó παπούτσι
δέν την μέλει κέν κουκουτσι,
και τó δείχνει και χορεύει.

Βλέπετε και τόν Κορριάτη,
που τού στέλλει τó Παλάτι
κατακόκκινο κουτί ;

Εί' έκαινος νότα μπάνε,
που περίφημο τόν λένε
τής κυρής μπαλωματιά.

Ό τζόγιας μου, μ' έκούρασαν τόν φίλων τά τερτίγια,
που γίνηκαν παντού γνωστά,
και βλέπω πίσω και' μπροστά
μόνο παπούτσια τρύπηα.

Μ' έκούρασαν μαλλώματα,
μ' έκούρασαν θυμολ
και φίλων μου και μη,
κι' άτέλειωτα μπαλωμάτα.

Γιά τής άρβύλας του Στρατού τόν άμπακο μου φάλλον
χωρίς στιγμή νά δουδαθούν,
και σφιγγονται και προσπαθούν
σι μιάν άρβύλα και τα δηό ποδάρια μου νά βάλουν.

Τών άρβυλών πολιτική,
και παπουτσάδες μερικολ
φωνάζουν όργισμένοι :

Μεταβάλε τόν τρόπο σου,
κι' άρβύλ' άπό τόν τόπο σου
κι' ές είναι μπαλωμένη.

Θέλω γιαμά νά κοιμηθώ, και μέσά' στ' όνειρό μου
νά' δώ μέ χέρι πός φορδ τόν Μεγαλόσταυρο μου.
Θέλω και μέσ' στόν ύπνο μου μαχαίρα ν' άκονίζω,
σι πάλαις νά ξεπλώσωμε,
και μέ Στρατών όργανισμούς παντού νά ξερωρίζω:
παπούτσια νά μπαλώσωμε.

Θέλω τήν στρουγγα σεβαστή,
θέλω και φίλοι μου πιστοί,
του κόμματος κολώνιας,
νά κάνουν τής καιλιάς δουτσιά,
θέλω κι' άρβύλαις και πετσιά
και ταρουχοβελόνιας.

Είς τόνε χέρι τó σπαθί και' στέλλο τήν βελόνα
νά βλέπω πότε τήν Βουλή και πότε τήν Κορώνα,
χωρίς τούς φίλους νά λυπό
τό κράτος νά στηλώνω,
μέ τόνε χέρι νά κτυπά,
μέ τάλλο νά μπαλώνω.

Θέλω γιαμά ν' άνακαθώ μ' άπκρτιών ένστάσεις
και σι δανείων βάλτε με νά κοιμηθώ συμπάσεις,
νά' δώ τήν ψωροκώστα να μου διαρψ λαγούτα,
και γιά χοροδς νά ξεψηξ
μ' ένα παπούτσι μοναχά
καθός τήν Σταγγοπούτα,
κι' έκαινο μέ μπαλωμάτα λογι; λογι; γεμάτο
τό τρίς αναθεμάτο.

Και χόρευε και ψήλωνε
 με κάθε παλκοκάπελο,
 και δός του ράβε ξίλωνε
 και κάνε τὸν εὐτράπελο.

Τῶν Μάγων ὁ χορός 'στὸν ἄνδρα τοῦ πυρός.

Ὁ Κόντης ἴτσι μίλησε, πολέμων θιασῶται,
 κι ἴτσι τὸν ἐχαιρέτησαν οἱ τρεῖς οἱ Μάγοι τότε.

Σμόρναν λαβὲ και λίβανον
 ἐγκωμιαστικόν,
 μὰ και σχεδίων κλίβανον
 ἀπολυμαντικόν.

Σοὺ δίνωμε περιχαρεῖς
 και φερτοτὸ καλέμι,
 και ξίφος ποῦ νὰ τὸ φορῆς
 κι ὁ κόσμος νὰ σὲ τρέμη.

Καρφόνωμε σπιρούνη' στὰ λουστρίνη καὶ σου
 'στὸ βῆμα ν' ἀνεβαίνης και νὰ τρίξη,
 κι ὅταν σὲ παρασφίγγον νὰ μουρίνη καὶ σου
 Δύσι κι Ἄνατολή νὰ φοβερίξη.

Και ρόδο μυρωδάτο κι Ἄπριλῆτικο
 σοὺ δίνει τῶν Περωδῶν ἡ νέα χώρα,
 και δέντρο φρετινὸ Χριστουγεννατικὸ
 νὰ δάλης' στὰ κλωνάρια του γιὰ δῶρα
 τοῦ κόμματος τοῦς φίλους τοῦς δυσκόλους,
 ποῦ σοὺ γεννοῦν ἀκάνθα καὶ τριβόλους.

Ἴδου και Περωδὸ καλὶ
 νὰ στρώσης μέσα στὴ Βουλῆ,
 σεινάμενος κουνάμενος γιὰ μουσική σου νάχρη
 ρηθῶρον τερτίσματτα,
 σοὺ στέλλει χειρετίσματτα
 και τῶν Περωδῶν ὁ Σάχη.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δὲλαξε νὰ πάη' στὸ κρεββάτι
 τώρα ποῦ Σύνταγμα κι αὐτοῦ ἐβάλλθηκε, Κορριάτη,
 νὰ φέρη' στὴν Περωσία
 μὲ τὸση του θυσία.

Σύνταγμα θέλει τῶν Ρωμηδῶν ἡ γῆ τῆς Τεχεράνης,
 και γρηγορῶς νὰ στείλει' στὸν Πέρση τὸν Σατράπη
 τὸ Σύνταγμα ποῦ βρέθηκε κλεισμένο σὰν Ἐρνάνης
 μέσα' στὸ Δὸν-Ρουὶ Γομὲ Δὲ Σιλβὰ τὸ ντουλάπι.

Δώστε' στὸν Σάχη μας αὐτὸ
 τὸ Σύνταγμα τὸ ζηλευτὸ,
 ποῦ γέννησε και τὴν ἐλπίδα κι ἐκεῖνο τὸ κορδόν,
 ποῦ ξεχασμένο τῆρωγε σαράντα χρόνια σκόνη,
 ποῦ δύο Βασιλείων ὡς ὄνοματ' ἀπετύπωσε,
 κι ὁ Πρόεδρος ὁ τῆς Βουλῆς μὲ τὰ χεῖρα τὸ ζετρώσῃ.

Δώστε Συντάγματα παλιὰ
 κλεισμένα μὲς στ' ἄρμαρτα,
 δώστε διωγμένου Βασιλῆ
 πέναις και καλαμάρια,
 μ' αὐτὰ κι ὁ Σάχη τῶν Περωδῶν νὰ δάλη' τ' ὄνομά του
 'στὸ δόλο Σύνταγμα του.

Τὸ Σύνταγμα σας τὸ κλειστὸ
 'στὸν Σάχη μὰς τὸν σεβαστὸ
 δώστε νὰ τὸ φηρίση
 προτοῦ τὰ κῶλ' ἀφήρη.

Ἴσως ἐκεῖνο μοναχὰ
 τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ ξεψυχηῖ
 ἄλλη ζωὴ τοῦ δῶση
 κι ἴσως δὲν τὰ κορδῶση.

Μόνον μὲ τοῦτο θὰ χαρῆ,
 μόνον μὲ Σύνταγμα μπορεῖ
 κι ἔμεις μὲς' στὴν Περωσία
 νὰ βγάλωμε Μεσοσία.

Οἱ μάγοι τέτοια ψάλανε' στὸν Κόντη τὸ πιπίνι,
 κι ὁ Φασουλῆς κι ὁ Παριλλῆς ἐφώναζαν κι ἐκείνοι:
 Χριστοῦγεννα, Προτοῦγεννα... δώστε κι ἔμᾶς τὸν κόπο μας,
 και πάντα Μεγαλόσταυροι νὰ πλημυροῦν' στὸν τόπο μας.

'Στὸ παιδί μου πατριωκῶς, ποῦναι τώρα Νομικῶς.

Δὲν ἐξετάσθης τῶν θυρῶν ἐρημητικῶς κλεισμένων,
 δὲν ἀπερίφθης σὰν κι ἐμὲ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
 μῆτε μελετάδες μετρικῶς μὲ Σεμιτέλους' ἔθῃκες,
 ἀλλὰ διδάκτωρ παμψήφει τῆς Νομικῆς ἐβήθῃκες.

Πῶς τῶν χρυσῶν σου τῶν μαλλῶν ἐμάρισε τὸ χρῶμα;...
 'μεγάλωσες, κι ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶναι χθὲς ἀδόμα,
 ποῦ' στὸ Μακρὸ τὸ Λυκειο μικρὸ μὴρὸ σ' ἐπῆγα
 και σ' ἔρεσε τὸν δάσκαλο νὰ κἀνης μὲ τὴν ρῆγα.

Τώρα διδάκτωρ σεβαρῶς... τιμὴ μου και καμάρι,
 ποῦχω παιδί μὲ διπλωμα, μὲ γῆσι παλληκάρι,
 κι ἐνφ' χαρὰ τὸ πνευμα μου και τὴν ψυχὴ φερόνει
 λυποῦμαι γιὰτὶ πέταξαν οἱ παιδικοὶ σου χρόνοι.

Ποῦ πῆγ' ἐκείνος ὁ καιρὸς ;
 τώρα διδάκτωρ σεβαρῶς,
 κι ἤθελα σὰν πατέρα σου πολλὰ νὰ σοῦ μίλησω,
 μὰ τέτοιαις ὥραις ποῦ μῆλαδ,
 και μόνον σὲ παρακαλῶ
 νὰ λῆθῃς νὰ σὲ φιλήσω.

Και καρποῦσαι ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μὲς' στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο, μὲς' στὸ Λουβρο τὸ γνωστὸ
 τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ἕνα θαυμαστό,
 νέους θάβριτε κι ἐφέτος μπουκαμὲδες ἐξαισιῶς
 γιὰ πτωχοὺς και γιὰ πλουσίους.

Ἐκπεσμός παντοῦ σπουδαῖος εἰκόσι τοῖς ἐκατόν,
 κι ἕλος ὁ Ρωμῆς δὲν φθάνει πρὸς περιγραφήν αὐτόν.
 Ἀπερίγραπτος τῶντι τέτοιος πλοῦτος Χαλιμῆς,
 τέτοιος θησαυρὸς μυθῶδης, ποῦ κατέπληξε κι ἔμᾶς.
 Μὰρ' στὸ Λουβρο και τοῦ πλουτοκαίτῃς εὐτυχασθῆματτα,
 κι ἐκεῖ μόνον ὡς ἀδ' ὄγησε πῶς δὲν λέμε ψέμματτα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰμεστον ὄθων
 'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τώρα τὴν ὁδόν,
 ποῦναι δράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμῆς,
 'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικῶν, δεκατέσσερ' ἀριθμῶν.